

С а д р ж а ј

Др Едуард А. Дајч - [Еврипидова Ипсиџила](#)

На почетку избора драма које доноси тридесет седма свеска едиције Савремена српска драма, с пуним правом стоји *Еврипидова Ипсиџила* Едуарда Дајча. Дајч је дело превео, реконструисао, написао предговор и коментаре. У предговору, Едуард Дајч објашњава разлоге са којих се латио јединственог подухвата – реконструкције Еврипидове драме за коју се до недавно веровало да је изгубљена. Дајући исцрпне податке о налажењу фрагмената Еврипидовог рукописа, Едуард Дајч нам индиректно говори и о своме угледу који ужива у кругу европских хелениста и о части коју је сасвим заслужено добио, да на српски преведе ову трагедију. Подстицај хвале вредан навео је Едуарда Дајча да уложи напор и напише недостајуће делове трагедије; у том подухвату наш писац показао је несумњиви таленат да у свему одговори тешкој обавези, па је његова реконструкција Ипсиџиле далеко надмашила технички део задатка и постала аутентично песничко штиво, писано у хексаметру, које је доиста немогуће разликовати од изворника. Тиме је Дајч на импресиван начин реконструисао Еврипидов текст и обогатио хеленистичку науку... >>> види поговор

Зоран О. Ђикић – [И медведи су људи](#)

У драми *И медведи су људи* Зоран О. Ђикић приказује нам шта се догађа са породицом пошто се распала. Игром или иронијом судбине, на окупу су Отац, Мајка, Милан и Филип, дакако, родитељи и одрасли синови. Родитељи су се развели, њихова веза распала се давно пре развода брака. Сада треба још поделити оно што је преостало: покућство, стан и успомене. Ни то се не може учинити без спомињања извесних прљавштина, али велике мржње више нема. Она је уступила место узајамној равнодушности, барем када је реч о родитељима. За њих нема наде, нити је они траже; свесни да су упропастили сопствене животе, сада полако схватају да су уништили и животе својих синова. Старији, Милан, и даље је студент иако је прешао тридесету годину, док је млађи, Филип, нарушеног здравља. Његови тикови и паничан страх, сасвим је извесно, психогеног су порекла као и његов маничан страх од прљавштине. Без икаквих амбиција, без довршеног школовања, баз икаквог заната, синови су већ на почетку живота доведени до статуса губитника; губитници, међутим, каткад могу да се преобрате, да покажу вољу и снагу да промене своју негативну позицију. Код Ђикића таква се могућност не назире, па ће Милан и Филип ући у колону безначајних, ником потребних људи који не знају шта би са својим животима, чак и под претпоставком да знају шта неће...

Стојан Срдич – [Стоје времена](#)

[Rasco Vukić](#)

[Oskar V. de Proshchik](#)

